

Suhiltzaileen kamioi zaratatsua

Ferranek bi urte zituen eta bi gauza maite zituen: jostailuzko autoak korridorean barrena ibilaraztea eta “BRUUUM!” ahal zuen ozenen oihukatzea. Baina auto guztien artean bat gustatzen zitzaion gehien: suhiltzaileen kamioia.

Larunbat goiz batean, parkean jolasean ari zela, sirena bat entzun zuen: “UIIIUUU, UIIIUUU!”

“Su! Su!” esan zuen poz-pozik. Suhiltzaileak esan nahi zuen, baina hala ateratzen zitzaion hitza.

Benetako suhiltzaile-kamioi bat agertu zen izkinan, oso gorri, handi eta distiratsua. Han gelditu zen, suhiltzaileak zuhaitz bateko adar hautsi bat aztertzera etorri zirelako.

Ferran pauso txikiz hurbildu zen, begiak bi gaileta biribil bezain zabal. Suhiltzaile batek ikusi eta esan zion:

“Kaixo, ausart hori! Kamioira igo nahi duzu?”

Ferranek hain azkar egin zuen baietz buruarekin, ezen txapela ia erori zitzaion. Suhiltzaileak besoetan hartu eta kabinan eserarazi zuen.

“Hemen pizten dugu sirena”, azaldu zuen suhiltzaileak.

“SIRENAAA!” esan zuen Ferranek poz-pozik.

Suhiltzaileak botoi berezi bat sakatzen utzi zion, eta kamioiak honela egin zuen:

“UIIIUUU!”

Ferran hainbeste barrez hasi zen, ezen ia tolestu egin baitzen.

Gero, ur-ur-mahuka hartzen lagundu zioten, urik gabe, noski.

“Horrela itzaltzen dugu sua”, esan zuen suhiltzaileak.

“Surik ez! Puuuuf!” esan zuen Ferranek putz eginez, berak bakarrik itzaltzen zuela sinetsita.

Joateko ordua iritsi zenean, suhiltzaileak kartoizko kasko txiki bat eman eta esan zion:

“Benetako suhiltzailea zara, Ferran!”

Ferran harro ibili zen parkean, kaskoa okertuta eta irudizko ur-ur-mahuka eskuetan.

“BRUUUM! UIIIUUU! Suhiltzailea naiz!” oihukatzen zuen korrika.

Egun hartatik aurrera, kamioi gorri bat ikusten zuen bakoitzean, Ferranek aitari begiratu eta esaten zion:

“Igo naiteke? Ni suhiltzaile!”

Eta aitak barre egiten zuen, bazekielako Ferranek beti izango zuela kamioi gorri bat bihotzeko txoko berezi batean aparkatuta.